



Arrest

nr. 201 343 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. H. P. (...), bent een Afghaan van Hazara origine. U bent een sjjiitische moslim afkomstig uit het dorp Sangchi (Waghiri) van het district Gezab dat volgens u tot de provincie Uruzgan behoort. U bent geboren in 30 november 1999 en bijgevolg minderjarig. In Afghanistan hebt u zeven jaar opleiding gevolgd.

Uw vader, die als commandant werkte voor de politieke partij Hezb-i Wahdat, werd ongeveer elf jaar geleden door de taliban vermoord. Drie jaar geleden kwamen er enkele talibanleden bij u thuis en vroegen naar de wapens die uw vader niet had teruggegeven voor zijn dood. U was op dat moment op school. Uw jongere broers waren echter thuis samen met uw moeder. Uw moeder antwoordde dat ze

geen wapens had. De taliban doorzochten het huis en vonden geen wapens. Vervolgens staken ze het huis toch in brand.

Zeven à acht maand na dit incident raakte uw oudere broer vermist. Sindsdien hebt u geen nieuws meer van hem. Na zijn verdwijning werd uw moeder ten huwelijk gevraagd door een dorpelingen, G. (...) die talibanaanhanger bleek te zijn, en zijn medewerker S. (...). Ze weigerde dit verzoek. G. (...) dreigde ermee om u lid te maken van de taliban als ze bleef weigeren. Uw moeder ging toch niet akkoord met zijn verzoek. Ze stuurde u naar uw oom in Iran. Uw oom raadde u af om in Iran te blijven en betaalde voor uw reis naar Europa. U vertrok al enkele dagen nadien uit Iran.

Zo kwam u na een reis van ongeveer een maand op 4 november 2015 aan in België. U vroeg de volgende dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u geen enkel document neer. Bij terugkeer vreest u vermoord te worden door de taliban.

B. Motivering

Uw asielaanvraag werd onderzocht en beoordeeld rekening houdend met het principe van het belang van het kind. Er dient echter te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS kan geen geloof hechten aan uw asielmotieven. U beweerde dat uw huis drie jaar geleden doorzocht en in brand gestoken werd door de taliban die daar op zoek waren naar wapens, en dit acht jaar na de moord op uw vader. Het CGVS vindt het eerst en vooral niet aannemelijk dat de taliban uw familie nog steeds zouden viseren acht jaar na de moord op uw vader. De taliban zouden beweren dat uw vader voor zijn dood wapens bij zich had die hij niet had afgegeven. Om die reden zouden ze acht jaar later op klaarlichte dag uw huis zijn komen doorzoeken en uw huis in brand hebben gestoken, ondanks het feit dat ze daar geen wapens vonden. De vraag stelt zich dan ook waarom de taliban hiermee acht jaar lang wachtten (CGVS p. 12-13). Hier verder op doorgevraagd verklaarde u dat niet de wapens het doelwit waren van de taliban, maar wel u en uw jongere broers als zonen van een voormalige Wahdat-commandant (CGVS p. 13). Ook dit is geen verklaring voor het lange wachten van de taliban, te meer u en uw gezinsleden na dit incident nog twee jaar lang op dezelfde plek bleven wonen.

Ten tweede waren uw verklaringen omtrent dit incident geenszins overtuigend. U verklaarde dat u op dat moment op school was. De taliban klopten op jullie deur. Ze vroegen aan uw moeder of ze de vrouw was van commandant E. (...). Ze kwamen binnen en deelden mee dat ze informatie hadden dat uw moeder wapens had. Uw moeder zei dat ze geen wapens had. Dan doorzochten ze uw huis maar vonden ze niets en staken het in brand met de benzine die ze hadden meegenomen. Gevraagd naar de schade verklaarde u dat de woonkamer, dekens, bedden en kleren verbrand werden (CGVS gehoorverslag p. 5). Gevraagd naar details over deze talibanleden kon u enkel en alleen stereotiepe beschrijvingen geven. Zo verklaarde u dat ze een tulband droegen en dat hun gezichten bedekt waren (CGVS p. 12). Gevraagd naar meer details, herhaalde u het bovenstaande (CGVS p. 13). U slaagde er niet in om overtuigende details of enige bijkomende informatie te geven. Gezien uw vage en niet-doorleefde verklaringen kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan dit incident. Dat u op het moment van de komst van de taliban zelf niet aanwezig was, is geen afdoend excuus omdat er redelijkerwijs verondersteld mag worden dat u zelf elk detail zou willen kennen van wat er zich had voorgedaan en dat uw moeder u ook uitgebreid moet geïnformeerd hebben over de situatie toen. Daarnaast waren uw jongere broers ook getuige van deze gebeurtenis. Desondanks beschikte u op de dag van het gehoor niet over voldoende informatie om het CGVS te overtuigen van dit relaas. Als laatste is het ook opmerkelijk dat u na dit incident nog twee jaar in hetzelfde huis kon blijven wonen. Uw moeder zou pas na uw vertrek verhuisd zijn naar uw tante, van wie u zelf niet eens eerder wist dat ze bestond en van wie u niet eens kan zeggen of ze kinderen heeft (CGVS p. 5).

U beweerde dat uw broer heel boos werd nadat de taliban uw huis in brand staken. Hij vroeg hulp van de dorpsouderen maar ze deden niets. Zeven à acht maand later verdween hij dan plots (CGVS p. 13). Hij zei dat hij naar de velden ging en kwam nooit meer terug. U slaagde er evenmin in om doorleefde verklaringen af te leggen met betrekking tot de verdwijning van uw broer. Gevraagd naar meer details, somde u de feiten opnieuw (CGVS p. 5, p. 13). Opmerkelijk is ook dat uw moeder niet naar de autoriteiten ging om hulp te vragen om uw broer terug te vinden. U beweerde dat ze de dorpsouderen om hulp vroeg maar dat ze niets deden. Gevraagd of ze naar het districtscentrum ging om hulp te vragen antwoordde u negatief. U deelde mee dat het met de auto twee uur duurde om het districtscentrum te bereiken en te voet vier uur, dus lag het ver (CGVS p. 13). Het is echter niet geloofwaardig dat uw moeder geen enkele poging deed om de verdwijning van uw broer te melden bij de autoriteiten, al zijn de autoriteiten op twee uur afstand. Uw moeder verhuisde na uw vertrek naar de provincie Ghazni bij haar zus. Indien ze zo zelfstandig was om als alleenstaande vrouw met uw twee

jongere broers naar een andere provincie te verhuizen, zou ze ook de verdwijning van haar zoon hebben kunnen melden bij de autoriteiten die veel dichterbij liggen. Uw vage verklaringen omtrent de verdwijning van uw broer en het feit dat er geen hulp werd gezocht om hem terug te vinden, doet ten sterkste vermoeden dat uw broer niet vermist is.

De problemen van uw moeder met de twee burens die talibanaanhangers waren, zijn evenmin overtuigend. U beweerde dat zij achter deze incidenten zaten omdat één daarvan, G. (...), uw moeder als zijn vrouw wilde hebben. Het is dan ook niet geloofwaardig dat hij pas nadat hij uw huis in brand liet steken en uw broer deed verdwijnen, uw moeder ten huwelijk vroeg. U kunt het CGVS helemaal niet overtuigen van deze onlogische gang van zaken. Daarnaast is het ook bevreemdend dat hij als iemand die tot de groep behoort die uw vader vermoordde, uw moeder twee à drie keer ten huwelijk vroeg, gezien uw moeder dan als weduwe van een tegenstander toch ook als niet loyaal zal beschouwd worden (CGVS p. 12-13).

Ter staving van uw asielaanvraag kon u geen enkel document neerleggen. U haalde als excuus aan dat al uw documenten verbrand werden toen de taliban uw huis in brand staken (CGVS p. 11). Zoals hierboven voorgesteld, kan er geen enkel geloof hechten aan de brandstichting van uw huis. Zo wekt u de indruk op dat u wel over documenten beschikte maar deze bewust niet neerlegde voor uw dossier, hetgeen twijfels doet rijzen over uw identiteit. Bovendien werd ook opgemerkt dat u geen zicht wou bieden op uw familienetwerk in Afghanistan. U vertelde dat u geen contact meer had met uw familie. Dus was er niemand om u documenten op te sturen. Uw laatste contact met uw moeder was toen u in Griekenland was, dus ongeveer anderhalf jaar geleden (CGVS p. 5). U verloor uw gsm en kende enkel het telefoonnummer van uw moeder uit het hoofd. Na uw laatste contact belde u haar nog meermaals maar niemand nam op (CGVS p. 5, p. 14). Het CGVS kan geen geloof hechten aan het feit dat u met niemand contact heeft in Afghanistan. Uw moeder die u naar buitenland stuurde voor uw eigen veiligheid zal nochtans ook wel moeite gedaan hebben om met u in contact te komen. U beweerde dat ze nu bij haar zus en diens man woont, van wie ze dus hulp kan krijgen om u te bereiken. U hebt ook een oom in Iran die u naar Europa stuurde en die hiervoor betaalde. Men kan verwachten dat hij ook pogingen zal gedaan hebben om u te vinden. Hij zou op zijn minst het telefoonnummer van de smokkelaar kunnen opbellen om te horen of u werd afgezet zoals afgesproken en zo vervolgens het geld te betalen. U hebt daarnaast een openbaar Facebookprofiel op uw eigen naam (zie administratief dossier). Uw familie, die volgens u nu in Ghazni wonen, uw broers van 15 en 13 jaar, zouden u ook gemakkelijk kunnen vinden via Facebook. Ze gingen immers net zoals u naar school en zijn dus geletterd. Ze zouden zelf of met hulp van iemand op Facebook uw naam kunnen zoeken en meteen vinden. Uw profielnaam is geschreven in het Dari en dus moeten ze hiervoor zelfs geen Latijns alfabet kunnen gebruiken.

Bovendien werd ook de verdwijning van uw oudere broer ongeloofwaardig bevonden. Het is dan ook duidelijk dat u geen volledige zicht wou bieden op uw familienetwerk door te beweren dat u er geen contact meer mee hield. Het feit dat u geen geloofwaardige verklaringen kon afleggen m.b.t. de verdwijning van uw oudste broer, doet ten sterkste vermoeden dat uw broer nog leeft en dat u verzwijgt waar hij zich zou bevinden. Het lijkt er dan ook op neer dat u ondanks dat u wist waar uw familie woonden, toch naar de Dienst Tracing van het Rode Kruis ging voor een opsporingsverzoek, om zo de Belgische asielautoriteiten te misleiden (CGVS p. 5). Nog een andere onduidelijkheid bestaat over uw tante aan moederskant bij wie uw moeder en uw broers nu wonen, volgens uw verklaringen. U beweerde tijdens het gehoor dat u voor uw vertrek uit Afghanistan niet eens wist dat u een tante had aan moederskant, wat weinig aannemelijk is gezien de gewoonlijk sterke familiale banden tussen familieleden in Afghanistan (CGVS p. 6). Tegelijk beweerde u in datzelfde gehoor dat uw tante aan moederskant u hielp bij de begrafenis van uw vader elf jaar geleden (CGVS p. 4).

Zo dient te worden geconcludeerd dat u in gebreke bleef een duidelijk en reëel zicht te bieden op uw familienetwerk en uw contacten met dit netwerk. Zo maakt u het voor het CGVS onmogelijk om een correcte inschatting te maken van uw sociaal-familiaal netwerk in Afghanistan.

Gelet op het bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten

op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld. U beweerde zelf uit de provincie Uruzgan te komen. District Gezab behoort echter tot de provincie Daikundi. Geconfronteerd hiermee tijdens het gehoor haalde u aan dat de mensen van uw regio bij Daikundi wilden zijn omdat het dichterbij lag dan Uruzgan. Maar u bleef beweren dat uw district Gezab een deel was van de provincie Uruzgan toen u er nog woonde (CGVS p. 8). Gizab is echter al sinds enkele jaren officieel een district van de provincie Daikundi, zoals bevestigd door het arrest van de RvV (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) nr. 125767 (zie administratief dossier). Het werd ook vermeld onder de provincie Daikundi bij de laatste verkiezingen in 2014 (zie administratief dossier). Bovendien werd de analyse van de veiligheidssituatie op het niveau van het district Gezab gedaan. De conclusies werden dus getrokken los van de discussie of Gezab formeel onder Uruzgan of Daikundi zou vallen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat er uit de provincie Daykundi weinig berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. De veiligheidssituatie is er over relatief goed. Noch UNHCR, noch UNOCHA hebben melding gemaakt van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *"de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel"*.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat *"(o)ok al lijkt de bestreden beslissing geen verder gevolg te hechten aan het feit dat verzoeker zijn district in een andere provincie situeert dan wat verwerende partij aanneemt, zijn algemene geloofwaardigheid (...) door de lengte van de paragraaf weldegelijk een deuk (lijkt) te hebben gekregen"*, stelt de Raad evenwel vast dat nergens in de bestreden beslissing geponeerd wordt dat het gegeven dat verzoekende partij aangaf uit de provincie Uruzgan te komen, terwijl haar district Gezab al sinds enkele jaren officieel een district van de provincie Daikundi is, afbreuk doet aan haar algemene geloofwaardigheid. Dit betoog mist dan ook feitelijke grondslag.

2.2.4.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat de taliban haar familie nog steeds zouden viseren acht jaar na de moord op haar vader, voert verzoekende partij aan dat zij duidelijk verklaarde dat de wapens slechts een alibi waren voor de taliban om toegang te krijgen tot het huis en dat de taliban eigenlijk wilden controleren of zij en haar broer reeds in staat waren om bij hen aan te sluiten. Dit verklaart waarom de taliban niet eerder langskwamen, nu zij op het

moment dat hun vader vermoord werd nog te jong waren om door de taliban ingelijfd te worden. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij verschillende rapporten inzake rekrutering door de taliban (bijlagen 9-13). Verzoekende partij wijst erop dat de kans van gedwongen rekrutering hoger is in regio's waar de taliban meer problemen kent en onderstreept dat uit informatie blijkt dat de taliban op het moment van de inval in haar regio aanwezig was zonder er de bovenhand te hebben (bijlage 14 van het verzoekschrift).

2.2.4.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij in bovenstaand betoog de door haar afgelegde verklaringen op het Commissariaat-generaal over de inval bij haar thuis nu tracht te kaderen in het ruimere fenomeen van gedwongen rekrutering door de taliban. Echter, verzoekende partij verklaarde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal inzake de inval enkel het volgende toen haar gevraagd werd waarom de taliban acht jaar na de moord op haar vader hun huis binnenvielen op zoek naar wapens: *"hun doelwit was niet de wapens, mijn broer en ik waren hun doelwitten. We waren de zonen van onze vader. Hij was een van de bekende die ze schade wilden toebrengen."* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 08/05/2017, p. 13). Zij gaf nergens uitdrukkelijk aan dat de taliban haar en haar broer wilden rekruteren, hetgeen nochtans redelijkerwijs wel verwacht mag worden indien dit het geval zou zijn geweest. Zij het bemerkt dat verzoekende partij ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken nergens gewag maakte van een eventuele gedwongen rekrutering door de taliban (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst CGVS). Weliswaar maakte zij bij de aanvang van haar gehoor gewag van fouten die werden gemaakt tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch maakte zij, gevraagd om dit te verduidelijken, geen melding van fouten die betrekking hebben op het aspect gedwongen rekrutering (gehoorverslag CGVS d.d. 08/05/2017, p. 2). Het lijkt er dan ook op dat verzoekende partij *post factum* haar verklaringen anders tracht uit te leggen. Overigens, indien het doel van de inval enkel was om te controleren of verzoekende partij en haar oudere broer in staat waren om zich aan te sluiten bij de taliban, ziet de Raad niet in waarom zij dit via een inval in het huis zouden doen, bovendien onder het mom van een zoektocht naar wapens én gepaard gaand met brandstichting. Immers blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor dat het gezin gekend was bij enkele mannen uit het dorp die lid zijn van, of minstens werken voor, de taliban (gehoorverslag CGVS d.d. 08/05/2017, p. 12 en 13). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal had verzoekende partij een eventuele rekrutering enkel in verband gebracht met de pogingen van een dorpsgenoot (G.) om haar moeder onder druk te zetten om met hem te trouwen (gehoorverslag CGVS d.d. 08/05/2017, p. 12). Verzoekende partij uitte weliswaar het vermoeden dat diezelfde G. en een kompaan achter de inval in haar huis (en de verdwijning van haar broer) zaten (gehoorverslag CGVS d.d. 08/05/2017, p. 13), doch dient te worden vastgesteld dat indien dergelijke redenering gevolgd wordt, de gang van zaken allesbehalve logisch is. Immers blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk dat G. in de eerste plaats wilde dat haar moeder met hem zou trouwen en dat het dreigement om verzoekende partij te rekruteren slechts een middel was om zijn doel te bereiken. Het is dan ook geheel onlogisch dat G. eerst de taliban liet binnenvallen in haar huis om haar en haar oudste broer te rekruteren, dan haar oudste broer liet verdwijnen en dan pas aan haar moeder de vraag stelde of zij met hem wilde huwen. De incoherenties in de verklaringen van verzoekende partij aangaande de reden van de inval in haar huis en de volstrekt onlogische karakter van haar verklaringen verhinderen enig geloof te hechten aan deze inval.

Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende rapporten inzake rekrutering door de taliban (bijlagen 9-13) en informatie aangaande de aanwezigheid van de taliban in haar regio op het moment van de inval (bijlage 14) voegt, stelt de Raad evenwel vast dat deze informatie geenszins van aard is dat ze de aannemelijkheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas herstelt. Immers blijkt uit het EASO-rapport van september 2016 (bijlage 9 van het verzoekschrift) dat directe dwang, eventueel gepaard gaand met geweld, nauwelijks wordt gebruikt en dat de taliban voornamelijk gebruik maakt van structurele dwang. De overige bijgebrachte informatie (bijlagen 10-14 van het verzoekschrift) bevat geen informatie waaruit het tegendeel besloten kan worden. Immers betreft het of minder recente informatie, of informatie die niet ingaat op de concrete rekruteringsmethodes, of informatie waarin slechts zeer algemene uitspraken worden gedaan omtrent gedwongen rekrutering. Voor zover verzoekende partij met deze informatie tracht aan te tonen dat zij, los van het door haar voorgehouden asielrelaas, een risico loopt om het slachtoffer te worden van gedwongen rekrutering, verwijst de Raad naar zijn uiteenzetting in punt 2.2.13..

2.2.5.1. Waar verwerende partij motiveert dat verzoekende partij geen doorleefde verklaringen zou afleggen over de inval door de taliban en de verdwijning van haar broer, meent verzoekende partij dat onvoldoende rekening wordt gehouden met het feit dat zij niet aanwezig was bij deze feiten waardoor zij dan ook geheel afhankelijk is van hetgeen haar moeder en haar jongere broers haar vertelden. Evenmin

werd rekening gehouden met haar jonge leeftijd op het moment van deze feiten. Verzoekende partij meent dat haar verklaringen wel degelijk menig detail bevatten en het gegeven dat zij niet meer details gaf is volgens haar te wijten aan de vraagstelling tijdens haar gehoor nu *“(v)erwerende partij (...) slechts drie vragen (stelde) gericht op het bekomen van meer details over deze gebeurtenis”*. Bovendien werd zij op geen enkel moment tijdens haar gehoor geconfronteerd met het gebrek aan detail in haar verklaringen. Waar haar verweten wordt dat zij niet meer details over deze talibanleden kon geven en slechts stereotiepe beschrijvingen kon geven, stelt verzoekende partij dat *“een nog gedetailleerdere, of gedifferentieerde beschrijving van het uiterlijk van een Talib bijna onmogelijk is”*. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij in dit verband nog een foto (bijlage 3).

2.2.5.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat in de bestreden beslissing terecht wordt bemerkt dat het gegeven dat zij niet aanwezig was op het moment van de komst van de taliban geen afdoende excuus is voor haar vage en niet-doorleefde verklaringen over de inval omdat er redelijkerwijs verondersteld mag worden dat zij zelf elk detail zou willen kennen van wat er zich had voorgedaan en dat haar moeder haar ook uitgebreid geïnformeerd moet hebben over de situatie toen. Verzoekende partij was op het moment van deze inval, die ergens in de loop van 2013 moet hebben plaatsgevonden nu zij stelde dat de inval plaatsvond zeven à acht maanden voor de verdwijning van haar broer in *hamal* 1393 (maart-april 2014) (gehoorverslag CGVS d.d. 08/05/2017, p. 13), ongeveer dertien jaar oud en dan ook in deze geen *infans* meer. Ook van haar jongere broertjes die wel getuige waren van deze gebeurtenis en op dat moment ongeveer negen en elf jaar waren (administratief dossier, stuk 17, verklaring DVZ, 17) kan redelijkerwijze aangenomen worden dat zij over deze gebeurtenis verteld zouden hebben. Aangezien aangenomen kan worden dat dergelijke ingrijpende gebeurtenis uitgebreid zou zijn besproken in het gezin, is het in dat opzicht geheel ongeloofwaardig dat verzoekende partij, wanneer zij gevraagd wordt om in detail deze gebeurtenis te vertellen, zich beperkt tot het opsommen van de feiten zonder dat zij hierbij blijk geeft van enige doorleefdheid. De Raad duidt erop dat haar tijdens haar gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd in detail over deze gebeurtenis te vertellen (gehoorverslag CGVS d.d. 08/05/2017, p. 12-13), waardoor zij het gebrek aan detail in haar verklaringen bezwaarlijk kan wijten aan de vraagstelling. Ook wanneer zij gevraagd werd naar de talibanleden die deze inval uitvoerden, beperkte zij zich tot het geven van stereotiepe beschrijvingen, stellende dat ze een tulband droegen en dat hun gezicht bedekt waren (gehoorverslag CGVS d.d. 08/05/2017, p. 12). Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een foto van vermoedelijk talibanleden voegt (bijlage 3) – verzoekende partij geeft geen nadere duiding over de foto – en stelt dat *“een nog gedetailleerdere, of gedifferentieerde beschrijving van het uiterlijk van een Talib bijna onmogelijk is”*, wijst de Raad er evenwel op dat dit op zich niet kan beletten dat verzoekende partij een meer doorleefde verklaring zou geven over de talibanleden die haar huis binnenvielen nu een persoon niet alleen beschreven kan worden aan de hand van zijn uiterlijk doch ook aan de hand van zijn gedragingen. De verklaringen omtrent de talibanleden missen evenwel iedere vorm van doorleefdheid. Nochtans kan ook hier bemerkt worden dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat haar familieleden die op het moment van de inval aanwezig waren verteld zouden hebben over deze talibanleden en hoe ze zich ten opzichte van hen zouden hebben gedragen. Deze vaststelling ondergraaft verder de geloofwaardigheid van de beweerde inval door de taliban in haar huis.

Ook wat betreft de verdwijning van haar oudste broer wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekende partij zich beperkt tot het louter opsommen van de feiten. Het gebrek aan doorleefdheid in haar verklaringen over een dergelijke ingrijpende gebeurtenis als een verdwijning van een gezinslid ondergraaft op manifeste wijze de geloofwaardigheid van dit incident. Gelet op de impact die de verdwijning van haar broer moet hebben gehad op haar gezin, kan ook hier de loutere opmerking dat zij op het moment van de feiten niet aanwezig was allesbehalve een verklaring vormen voor haar oppervlakkige verklaringen over de verdwijning van haar oudste broer. Ook hier dient te worden bemerkt dat verzoekende partij op het moment van dit incident geen *infans* meer was, gezien haar leeftijd van veertien jaar, en van haar dan ook doorleefde verklaringen verwacht mogen worden.

Waar verzoekende partij nog oppert dat zij niet geconfronteerd werd met het gebrek aan detail in haar verklaringen, wijst de Raad verzoekende partij er evenwel op dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal verzoekende partij vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissingen neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052). De Raad herhaalt tevens dat verzoekende partij tijdens haar gehoor uitdrukkelijk gevraagd werd meer details te geven over deze feiten doch dat zij hierin manifest in gebreke bleef.

2.2.6.1. Daar waar verwerende partij stelt dat het opmerkelijk is dat er geen hulp werd gezocht om haar verdwenen broer terug te vinden, duidt verzoekende partij erop dat zij de dorpsouderen om hulp hadden

gevraagd. Gelet op de slechte veiligheidssituatie op het moment van deze feiten was het voor hen niet mogelijk om zich naar het districtscentrum te begeven. Verzoekende partij voegt in dit verband twee internetartikels als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlagen 4 en 19). De bemerking dat haar moeder wel zo zelfstandig was om naar een andere provincie te verhuizen is geenszins dienstig nu deze vlucht van haar moeder naar Gazni, zonder dat zij hierbij de intentie had om terug te keren naar hun dorp, geenszins te vergelijken is met de situatie waarin zij zich naar het districtscentrum zouden begeven om er klacht in te dienen tegen lokale talibanstrijders en vervolgens zouden terugkeren naar hun dorp met het risico daar geconfronteerd te worden met de door hen ingediende klacht.

2.2.6.2. De Raad duidt er evenwel op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor slechts aangaf dat zij niet naar het districtscentrum gingen om hulp te vragen om haar broer terug te vinden omdat het ver verwijderd lag (gehoorverslag CGVS d.d. 08/05/2017, p. 13). Dat zij niet naar het districtscentrum konden gaan omwille van de veiligheidssituatie blijkt op geen enkele manier uit haar verklaringen. De verwijzing naar de slechte veiligheidssituatie op het moment van deze feiten is dan ook duidelijk een *post-factum* verklaring. Redelijkerwijze kan aangenomen worden dat haar moeder al haar mogelijkheden zou uitputten om haar zoon terug te vinden en minstens deze verdwijning zou melden bij de autoriteiten, al zijn de autoriteiten op twee uur afstand. Dit geldt des te meer nu zij zelfstandig genoeg bleek te zijn om als alleenstaande vrouw met de twee jongere broers van verzoekende partij naar een andere provincie te verhuizen, waardoor zij ook de verdwijning van haar zoon zou hebben kunnen melden bij de autoriteiten die veel dichterbij liggen. Waar verzoekende partij nog lijkt te argumenteren dat zij de verdwijning niet zijn gaan aangeven in het districtscentrum uit vrees voor represailles bij terugkeer, bemerkt de Raad vooreerst dat verzoekende partij ook hiervan geen enkel gewag maakte tijdens haar gehoor, waardoor het wederom een *post-factum* uitleg betreft. Overigens houdt het geen steek dat ze dan weer wel hulp zijn gaan vragen bij de dorpsoudsten en zo evengoed de aandacht op de zaak vestigden en zich blootstelden aan mogelijke represailles.

2.2.7. De Raad wijst er bovendien nog op dat in de bestreden beslissing tevens wordt opgemerkt dat verzoekende partij na de inval van haar huis nog twee jaar in hetzelfde huis is blijven wonen. De Raad wijst erop dat deze vaststelling verder het volstrekt ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas bevestigt nu het totaal onaannemelijk is dat verzoekende partij na een inval door de taliban waarbij, zo geeft zij zelf aan, zij (en tevens haar oudere broer) "*het doelwit*" vormde nog gewoon in dit huis zou blijven wonen. Zelfs na de verdwijning van haar oudere broer, zeven à acht maanden na de inval, is verzoekende partij nog een hele tijd thuis blijven wonen nu haar broer verdween in de maand *hamal* van het jaar 1393 (maart-april 2014) en verzoekende partij aangaf dat zij ongeveer in de zevende of achtste maand van 2015 vertrokken was uit Afghanistan (gehoorverslag CGVS d.d. 08/05/2017, p. 10). Een dergelijk handelen ondermijnt in sterke mate de bewering van verzoekende partij als zou de taliban haar viseren. Het is dan ook opmerkelijk dat haar moeder pas na haar vertrek verhuisd zou zijn naar haar zus en dat niet eerder maatregelen werden genomen om het gezin in veiligheid te brengen.

2.2.8. De Raad wijst er voorts op dat verwerende partij in haar nota met opmerkingen (rechtsplegingsdossier, stuk 6) nog twee vaststellingen doet die het ongeloofwaardig karakter van de inval in haar huis en de verdwijning van haar broer verder bevestigen.

Wat betreft de inval door de taliban in haar huis, wordt immers opgemerkt dat verzoekende partij naliët deze inval te vermelden bij de Dienst Vreemdelingen zaken toen haar gevraagd werd naar de feiten waaruit haar vrees voor vervolging blijkt (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), dit terwijl uit haar latere relaas op het Commissariaat-generaal blijkt dat dit een cruciale gebeurtenis betreft.

In verband met de verdwijning van haar oudste broer, wijst verwerende partij nog op de verklaring van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingen zaken dat haar oudste broer omgekomen zou zijn bij een zelfmoordaanslag (administratief dossier, stuk 17, verklaring DVZ, rubriek 17), dit in tegenstelling met haar latere verklaring dat hij verdwenen zou zijn.

Door verwerende partij wordt in dit verband in haar nota met opmerkingen nog opgemerkt dat, hoewel verzoekende partij aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal melding had gemaakt van fouten tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingen zaken, zij, gevraagd om dit te verduidelijken, geen melding gemaakt had van fouten die betrekking hebben op de inval door de taliban of op het feit dat haar broer verdwenen was dan wel omgekomen bij een aanslag (gehoorverslag CGVS d.d. 08/05/2017, p. 2).

Het spreekt voor zich dat het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingen zaken van een gebeurtenis die uit haar latere verklaringen een cruciale gebeurtenis blijkt te zijn en het afleggen van inconsistente verklaringen over het lot van haar oudste broer de geloofwaardigheid van haar asielrelaas allesbehalve ten goede komt.

2.2.9. Voorts is de Raad van oordeel dat verwerende partij terecht motiveert dat de problemen van haar moeder met de twee burens die talibanaanhangers waren evenmin overtuigend zijn. Verzoekende partij gaf tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat zij aan de dorpsoudsten hadden gezegd dat S. en G., hun burens, achter de inval in hun huis en de verdwijning van haar broer zaten, dit omdat zij door hen na deze incidenten benaderd werden en zij aan haar moeder de vraag stelden of zij de vrouw van G. wou worden. Ze dreigden ermee dat, indien zij dit zou weigeren, ze aan haar zoon (verzoekende partij) zouden vragen hen te vervoeegen. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt (zie punt 2.2.4.2.) is het geenszins logisch dat G., die blijkbaar in de eerste plaats wilde dat haar moeder met hem zou huwen, pas nadat hij hun huis in brand liet steken en haar broer liet verdwijnen, haar moeder ten huwelijk vroeg.

2.2.10. Daarnaast is de Raad van oordeel dat de motivering in de bestreden beslissing dat het bevreemdend is dat G. als iemand die tot de groep behoort die haar vader vermoordde haar moeder twee à drie keer ten huwelijk vroeg, een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop – verzoekende partij voegt in dit verband als bijlage bij haar verzoekschrift tevens verschillende stukken (bijlagen 15-18) – niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.11.1. Daar waar verwerende partij geen geloof hecht aan het feit dat verzoekende partij met niemand contact heeft in Afghanistan en wijst op haar Facebookprofiel, duidt verzoekende partij op de beperkte internettoegang in Afghanistan en voegt dienaangaande als bijlage bij haar verzoekschrift statistieken omtrent internettoegang in Afghanistan (bijlage 8). De bewering dat het vreemd is dat zij niet via internet nog contact heeft met haar familie is dan ook een loutere assumptie die geen ondersteuning vindt in voormelde informatie. Voorts meent verzoekende partij dat verwerende partij voorbijgaat aan het bestaan en nut van instanties zoals het door het Rode Kruis op poten gezette 'Tracing'. Verzoekende partij stelt dat *"(p)oneren, zoals gedaan wordt in de bestreden beslissing, dat familieleden enkel niet gevonden kunnen worden als er niet hard genoeg gezocht wordt en de pogingen die worden ondernomen als een poging tot fraude aanzien, (...) dan ook een complete ontkenning (is) van het ondragelijke leed dat duizenden kwetsbare mensen elke dag moeten dragen"*. Daarnaast onderstreept verzoekende partij nog dat op haar Facebookaccount geen indicaties werden gevonden dat zij nog contact zou hebben met haar familie in Afghanistan.

2.2.11.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de verwijzing van verzoekende partij naar statistieken over internettoegang in Afghanistan (bijlage 8 van het verzoekschrift) niet volstaat om het gegeven dat zij geen contact heeft met haar familie te verklaren. Immers wordt in de bestreden beslissing uitgebreid vastgesteld dat verzoekende partij *in casu* niet kon overtuigen dat zij niet in staat zou zijn haar familieleden te bereiken of dat haar familieleden niet in staat zouden zijn haar terug te vinden nu uit haar verklaringen blijkt dat er verschillende pistes zijn – en niet enkel via internet – via dewelke zij elkaar zouden kunnen terugvinden. Meer bepaald werden volgende terechte vaststellingen gedaan: *"U vertelde dat u geen contact meer had met uw familie. Dus was er niemand om u documenten op te sturen. Uw laatste contact met uw moeder was toen u in Griekenland was, dus ongeveer anderhalf jaar geleden (CGVS p. 5). U verloor uw gsm en kende enkel het telefoonnummer van uw moeder uit het hoofd. Na uw laatste contact belde u haar nog meermaals maar niemand nam op (CGVS p. 5, p. 14). Het CGVS kan geen geloof hechten aan het feit dat u met niemand contact heeft in Afghanistan. Uw moeder die u naar buitenland stuurde voor uw eigen veiligheid zal nochtans ook wel moeite gedaan hebben om met u in contact te komen. U beweerde dat ze nu bij haar zus en diens man woont, van wie ze dus hulp kan krijgen om u te bereiken. U hebt ook een oom in Iran die u naar Europa stuurde en die hiervoor betaalde. Men kan verwachten dat hij ook pogingen zal gedaan hebben om u te vinden. Hij zou op zijn minst het telefoonnummer van de smokkelaar kunnen opbellen om te horen of u werd afgezet zoals afgesproken en zo vervolgens het geld te betalen. U hebt daarnaast een openbaar Facebookprofiel op uw eigen naam (zie administratief dossier). Uw familie, die volgens u nu in Ghazni wonen, uw broers van 15 en 13 jaar, zouden u ook gemakkelijk kunnen vinden via Facebook. Ze gingen immers net zoals u naar school en zijn dus geletterd. Ze zouden zelf of met hulp van iemand op Facebook uw naam kunnen zoeken en meteen vinden. Uw profielnaam is geschreven in het Dari en dus moeten ze hiervoor zelfs geen Latijns alfabet kunnen gebruiken."* De Raad treedt verwerende partij dan ook bij in de motivering dat het niet geloofwaardig is dat verzoekende partij geen contact meer zou hebben met haar familie.

Bovendien wordt er in de bestreden beslissing tevens op gewezen dat de verdwijning van haar oudste broer ongeloofwaardig werd bevonden – hetgeen in onderhavig arrest wordt bevestigd – hetgeen dan ook sterk doet vermoeden dat haar broer nog leeft en dat zij verzwijgt waar hij zich zou bevinden.

Daarnaast wijst de Raad nog op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat haar moeder na haar vertrek uit Afghanistan bij

een tante aan moederskant in Ghazni was gaan wonen. Over deze tante verklaarde verzoekende partij dat ze niet wist of zij kinderen had en dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan niet eens wist dat zij een tante had aan moederskant (gehoorverslag CGVS d.d. 08/05/2017, p. 5). Deze verklaring is op zich reeds weinig aannemelijk gezien de gewoonlijk sterke familiale banden tussen familieleden in Afghanistan. Bovendien legde verzoekende partij over deze tante en haar banden met deze tante tegenstrijdige verklaringen af, nu zij eerder tijdens haar gehoor aangaf dat haar tante aan moederskant – zij verklaarde maar één tante aan moederskant te hebben (gehoorverslag CGVS d.d. 08/05/2017, p. 6) – haar hielp bij de begrafenis van haar vader elf jaar geleden (gehoorverslag CGVS d.d. 08/05/2017, p. 4). Deze vaststelling ondergraaft danig de geloofwaardigheid van haar bewering dat zij deze tante voor haar vertrek niet zou hebben gekend.

De Raad is van oordeel dat verzoekende partij op grond van bovenstaande vaststellingen terecht concludeert dat verzoekende partij in gebreke blijft een duidelijk en reëel zicht te bieden op haar familienetwerk en haar contacten met dit netwerk. Tevens wordt terecht opgemerkt dat het erop lijkt dat zij, ondanks zij wist waar haar familie woonde, toch naar de Dienst Tracing van het Rode Kruis ging voor een opsporingsverzoek, om zo de Belgische asielautoriteiten te misleiden.

Het gegeven dat op haar Facebookaccount geen indicaties werden gevonden dat zij nog contact heeft met familieleden in Afghanistan, doet aan het voorgaande geen enkele afbreuk nu dit geenszins kan aantonen dat zij zoals zij beweert geen contact heeft met haar familieleden in Afghanistan. Immers kan één persoon meerdere Facebookaccounts hebben en bovendien zelf bepalen onder welke naam het Facebookaccount wordt geopend en welke informatie op het Facebookaccount wordt prijsgegeven. Zij het tevens benadrukt dat verzoekende partij geen enkel bewijs inzake de door haar voorgehouden identiteit bijbrengt en bedrieglijke verklaringen aflegt over het niet kunnen bijbrengen van documenten dienaangaande (zie *infra*, punt 2.2.12.) waardoor geenszins vaststaat dat de door haar opgegeven naam onder dewelke zij ook een Facebookaccount heeft opgericht ook haar werkelijke naam is.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij nog onderstreept dat haar herkomst niet in twijfel wordt getrokken en dat zij er geen enkel belang bij heeft om documenten achter te houden, benadrukt de Raad evenwel dat, zoals ook in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, verzoekende partij als excuus voor het ontbreken van documenten aanhaalde dat haar documenten verbrand werden toen de taliban haar huis in brand staken bij de inval in haar huis (gehoorverslag CGVS d.d. 08/05/2017, p. 11), een incident waaraan, zo blijkt uit wat voorafgaat, evenwel geen enkel geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij kan dan ook niet naar dit incident verwijzen om te verklaren waarom zij geen enkel document kan neerleggen. Dergelijke ongeloofwaardige verklaringen over het niet kunnen neerleggen van documenten doen vermoeden dat verzoekende partij wel degelijk over documenten beschikt maar deze bewust niet neerlegde omdat deze mogelijks informatie bevatten die niet strookt met de verklaringen die zij aflegde in het kader van haar asielaanvraag. Deze vaststelling ondergraaft verder haar algemene geloofwaardigheid en doet bovendien twijfels rijzen over haar identiteit. Wat nog haar opmerking in haar verzoekschrift betreft dat zij onmiddellijk haar Facebookprofiel opgaf toen hiernaar werd gevraagd, is de Raad van oordeel dat dit geenszins volstaat om haar geloofwaardigheid te herstellen, aangezien, zoals hierboven ook reeds werd bemerkt (zie *supra*, punt 2.2.11.2.), één persoon meerdere Facebookaccounts kan hebben en bovendien zelf kan bepalen onder welke naam het Facebookaccount wordt geopend en welke informatie op het Facebookaccount wordt prijsgegeven.

2.2.13. Voor zover uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij vreest voor gedwongen rekrutering in algemene zin, wijst de Raad er volledigheidshalve op dat uit de beschikbare informatie, met name het rapport “*EASO Country of Origin Information Report– Afghanistan – Recruitment by armed groups*” van september 2016 dat verzoekende partij bijbrengt (zie bijlage 9 van het verzoekschrift), blijkt dat het loutere feit dat verzoekende partij een Afghaanse man is, op zich niet voldoende is om te besluiten dat zij tot ‘de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE’s) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)’ behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn de regio van herkomst, de familiale en tribale banden, de persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij verzoekende partij haar vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 (zie bijlage 11 van het verzoekschrift, p. 44-47). Verzoekende partij blijft hierin evenwel in gebreke.

2.2.14. Wat nog het betoog van verzoekende partij betreft dat geen rekening gehouden werd met het feit dat zij Hazara is en dat deze bevolkingsgroep gediscrimineerd wordt, dit terwijl zij nochtans ook zelf van dergelijke discriminatie melding heeft gemaakt, verwijst de Raad naar het door verwerende partij

geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en sluit zich hierbij aan: “2.5.1 Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie als bijlage aan onderhavige verweernota werd toegevoegd, (Algemeen ambtsbericht Afghanistan van november 2016; Landinfo rapport Hazaras and Afghan insurgent groups van 3 oktober 2016) blijkt dat sinds de val van het Talibanregime de situatie voor Hazara verbeterd is en dat zij volledig kunnen deelnemen aan het maatschappelijk leven, in het parlement zetelen en (hogere) posities in de regering bekleden. Op veel staatsuniversiteiten zijn de Hazara de grootste groep. Wel is het zo dat zij nog geconfronteerd kunnen worden met discriminatie bij sollicitaties voor jobs bij de overheid, al zou ook hier stilaan verandering in komen. Daarnaast is het zo dat Hazara regelmatig het slachtoffer worden van extremistische soennitische groeperingen, zij het bij aanslagen of ontvoeringen en moorden. Volgens Landinfo is de dynamiek achter deze incidenten evenwel zeer complex is en zijn er vaak andere dan religieuze of etnische motieven in het spel. Nog volgens Landinfo heeft de Taliban geen sektarische agenda en is er geen bewijs dat erop wijst dat zij Hazara viseren omwille van hun religie of etnie. Uit de voormelde informatie kan dan ook geenszins worden afgeleid dat er in Afghanistan sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van het feit dat zij sjiïet en/of Hazara zijn.

2.5.2 Waar verzoeker stelt dat hij zelf discriminatie ondervond, merkt verweerder op dat de door verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS aangebrachte problemen – verzoeker refereert naar bepaalde uitspraken op pagina 13 van het gehoorverslag: “Ze spraken niet met ons. Toen ze ons zagen, zeiden ze: kijk naar de kinderen van E. (...). Ze hebben ons uitgelachen” – uitgingen van de twee mannen met wie verzoekers moeder problemen zou hebben gekend. (gehoorverslag CGVS d.d.08/05/2017, p.13) Verweerder stelt vast dat verzoeker geen andere problemen van discriminatie aanhaalde, en hiervan evenmin enige melding maakte toen hem gevraagd werd of hij, naast de problemen die ter sprake waren gekomen, nog andere zaken vreesde. (gehoorverslag CGVS d.d.08/05/2017, p.14) Verzoeker stelt tijdens een contact met zijn advocaat nog vermeld te hebben dat men hem “muizeneter” zou hebben genoemd op school, maar maakt voor het overige ook in het verzoekschrift geen melding van andere problemen die te maken hebben met discriminatie. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van dien aard te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door verzoeker aangebrachte problemen inzake discriminatie voldoen echter niet aan deze voorwaarde.”.

De Raad stelt nog vast dat de door verzoekende partij bijgebrachte informatie aangaande de situatie van Hazara in Afghanistan (bijlagen 19-24) in dezelfde lijn ligt als voormelde informatie waarop verwerende partij haar analyse van de situatie voor Hazara in Afghanistan baseert, dan wel onvoldoende recent is om hieruit conclusies te kunnen trekken voor de actuele situatie van Hazara in Afghanistan. Deze informatie is dan ook niet van aard bovenstaande conclusie dat nergens uit blijkt dat er in Afghanistan sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van het feit dat zij sjiïet en/of Hazara zijn te weerleggen. De loutere verwijzing naar de algemene situatie van Hazara in Afghanistan volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij in gebreke blijft.

2.2.15. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.2.16. Wat betreft de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.17. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.18. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij bemerkt in haar verzoekschrift dat het district Gezab, vanwaar zij afkomstig is, over de jaren heen tot verschillende provincies heeft behoord (zie bijlagen 4-5 van het verzoekschrift) en bemerkt dat zelfs verschillende artikelen uit 2016 nog steeds stellen dat Gezab een deel is van de provincie Uruzgan (zie bijlagen 6-7 van het verzoekschrift). Bovendien, hoewel in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de analyse van de veiligheidssituatie op het niveau van het district Gezab werd gedaan, waardoor deze discussie over tot welke provincie het district Gezab behoort niet dienstig zou zijn, dient te worden vastgesteld dat verwerende partij enkel een algemene analyse doet van de veiligheidssituatie in de provincie Daikundi en niet specifiek van de veiligheidssituatie in het district Gezab. Verzoekende partij meent dat het district Gezab geenszins veilig is en duidt erop dat uit informatie blijkt dat de taliban het district Gezab, met uitzondering van het districtscentrum, beschouwd als zijnde onder hun controle. Ter staving van haar betoog voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende rapporten en internetartikelen (bijlagen 25-31).

De Raad stelt vast dat uit de door verwerende partij bijgebrachte "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*" van december 2017 (p. 1-68 en 97-101) (rechtsplegingsdossier, stuk 10, aanvullende nota, bijlage 1) en de door verwerende partij bijgebrachte "*COI Focus*" betreffende "*Afghanistan: Security Situation in Daikundi province*" van 25 april 2017 (nota met opmerkingen, bijlage 4) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daikundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit voormelde informatie blijkt dat de provincie Daikundi als een relatief veilige provincie omschreven wordt. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daikundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Daikundi als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit voormelde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. De provincie Daikundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Gezien uit deze informatie evenwel blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn, dient gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, *in casu* de veiligheidssituatie in het district Gezab te worden beoordeeld, dat, zo blijkt uit voormelde landeninformatie, officieel een district is van de provincie Daikundi.

De Raad is evenwel van oordeel dat het administratief dossier en de door verwerende partij bijgebrachte informatie geen afdoende informatie bevat aangaande de actuele veiligheidssituatie in het district Gezab.

Verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen weliswaar dat het aantal veiligheidsincidenten in het district Gezab beperkt is, doch dient te worden vastgesteld dat in de bij de nota met opmerkingen gevoegde voormelde COI Focus van 25 april 2017 opgemerkt wordt dat volgens het *Institute for the Study of War (ISW)* sinds maart 2017 een deel van het district Gezab onder controle is van de taliban en dat het overige deel van dit district beschouwd wordt als een "*high confidence Taliban support zone*". Er wordt opgemerkt dat de taliban in maart 2017 een rapport publiceerden aangaande hun aanwezigheid in Afghanistan waarin gesteld werd dat hun strijders, met uitzondering van de districtscentra, de districten Kajran, Gezab en Ajiristan en 30% van Kiti, Ishtarlay en Khadir controleren. Dit rapport werd door verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift gevoegd (bijlage 26). Verwerende partij stelt aangaande dit rapport in haar nota met opmerkingen dat deze informatie afkomstig van een website gelieerd aan de taliban niet zonder meer betrouwbaar te noemen is, doch wordt in voormeld EASO-rapport van december 2017 opgemerkt dat rapporten van de taliban wat betreft territoriale winsten vrij

accuraat zijn. Er dient voorts te worden vastgesteld dat uit de door verwerende partij bijgebrachte rapporten niet blijkt dat specifiek onderzoek werd gedaan naar de veiligheidssituatie in het district Gezab sinds maart 2017. In voormelde COI Focus van 25 april 2017 wordt het aantal veiligheidsincidenten in de provincie Daikundi weergegeven en het aantal veiligheidsincidenten per district, doch hebben deze cijfers betrekking op de periode van 1 september 2016 tot 28 februari 2017. In voormeld EASO-rapport van december 2017 werd in de periode 1 september 2016 tot 31 mei 2017 onderzoek gedaan naar het aantal veiligheidsincidenten in Daikundi, doch dient hier te worden vastgesteld dat in de tabel met het aantal veiligheidsincidenten per district, het district Gezab niet vermeld staat. Wat betreft de veiligheidssituatie in Gezab en eventuele veiligheidsincidenten aldaar wordt in het rapport enkel verwezen naar bronnen die dateren van 2016 of eerder. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie (bijlagen 27-31) kunnen evenmin conclusies getrokken worden aangaande de veiligheidssituatie in het district Gezab sinds maart 2017, nu deze informatie dan wel geen specifieke informatie bevat over het district Gezab dan wel dateert van voordien. In het Britse reisadvies (bijlage 25 van het verzoekschrift) van 31 mei 2017 worden alle reizen naar "*Daikundi (Gizab and Kajran districts)*" volledig afgeraden, doch bevat het document geen concrete informatie over de veiligheidssituatie in het district Gezab. Bovendien is dergelijk negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de Afghaanse nationaliteit hebben en niet afkomstig zijn van het district Gezab en kan het niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en van dit district afkomstig zijn.

De Raad ontbeert de nodige onderzoeksbevoegdheid om deze situatie te onderzoeken zodat één en ander noodzakelijkerwijze leidt tot de vaststelling dat het de Raad aan essentiële elementen ontbreekt om de nood aan internationale bescherming als voorzien in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet te beoordelen.

Het ontbreekt de Raad aan wezenlijke elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet worden vernietigd in zoverre zij betrekking heeft op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bepaald bij artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet legt verzoekende partij ter terechtzitting nog aanvullende landeninformatie neer.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2017 wordt vernietigd voor zover zij de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus weigert met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Artikel 4

De zaak wordt voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT